

Maade, at Statsbanerne ikke have haft Grund til at være utilfredse, men tværtimod kun have haft Grund til at være tilfredse.

Det ærede Medlem fremdrog ogsaa Spørgsmaalet om „Titan“ og ønskede, at denne Sag maatte blive undersøgt i Finansudvalget. I dette Ønske var det ærede Medlem understøttet af det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) og det ærede Medlem fra Odense (Halsted). Angaaende denne Sag skal jeg kun sige, at det, det drejede sig om, var, at de danske Statsbaner skulde anskaffe nogle Kullosningsapparater, som man bestilte i Tyskland, uagtet der var gjort Tilbud fra den danske Fabrik „Titan“, som tidligere havde beskæftiget sig med at levere Kullosningsapparater. Fra Tyskland forelaa der et noget billigere Tilbud, og Statsbanerne tog derfor Arbejdet dernede fra. I øvrigt er det en Sag, jeg ikke har haft noget at gøre med, idet den var afgjort under den tidligere Trafikminister. Det eneste, jeg har haft med den at gøre, er, at jeg har modtaget et Andragende fra „Dansk Arbejde“, „Industriforeningen“ og „Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jernindustrien“, et Andragende, i hvilket de besværede sig over, at dansk Arbejde i dette Tilfælde var forbigaaet. Det var en Bestilling, der drejede sig om et Beløb af 200,000 Kr., og den Omstændighed, at Bestillingen gik til Tyskland, uagtet „Titan“ havde gjort Tilbud paa denne Leverance, varede meget misfornøjede med. De nævnte Organisationer fremsatte i denne Anledning særlig 3 Ønsker. For det første dette, at man finder det naturligt, at den foreliggende Afgørelse blev ændret saaledes, at „Titan“ kunde faa Lejlighed til at deltage i en ny Konkurrence om denne Bestilling. Og for det andet ønskede man en Udtalelse fra Ministeren om, at Gentagelse af lignende Art var udelukket i Fremtiden. For det tredje ønskede man, at det maatte blive undersøgt, om Staten havde haft gode og forsvarlige Grunde til i dette Tilfælde at forbigaa dansk Arbejde. Min Stilling til disse Spørgsmaal er i og for sig af sig selv given. Hvad det første Punkt angaar, siger det sig selv, at jeg ikke kunde gaa med til at annullere den Approbation paa en Bestilling, som var given for flere Maaneder siden. Det vilde jeg ikke anse for at være værdigt, hverken for Ministeriet eller for Staten. Med Hensyn til det andet Punkt, en Udtalelse fra Ministeren, udtalte jeg overfor den Deputation, som kom til mig, at mit Standpunkt i slige Spørgsmaal vilde blive dette, at jeg alle Vegne vilde fore-

trække dansk Arbejde, hvor det maatte vise sig, at danske Fabrikker i nogen Maade vare konkurrencedygtige — og dette Krav maa man jo selvfølgelig fastholde —, idet der fra Rigsdagens Side Gang efter Gang er fremholdt, at man bør benytte Licitationsprincippet, og deraf følger jo, at man skal tage det laveste Tilbud, som kan siges at være forsvarligt. Dermed er det dog ikke min Mening overfor dette Spørgsmaal eller lignende, som maatte fremkomme senere, at sige, at man absolut har at holde sig til det laveste Tilbud. Men det er min Mening, at jeg, hvor der foreligger Tilbud om Levering fra danske Firmaer, vil foretrække disse, selv om de skulde være en lille Smule dyrere end fremmede Tilbud, naar Tilbudene i det hele taget kunne anses for at være forsvarlige.

Med Hensyn til det tredje Punkt om at faa denne Sag undersøgt, da har jeg ladet Sagen gaa til Generaldirektionen og forlangt en Redegørelse for de Grunde, man har haft til at tage denne Bestilling fra Tyskland. En saadan Redegørelse er kommen fra Generaldirektionen, og Sagen ligger nu altsaa oplyst fra begge Sider, baade fra Statsbanernes Side og fra „Titan“s Side. Jeg vil ikke have det mindste imod, — ja skal endogsaa gøre det med Glæde, — at tilstille Finansudvalget alle disse Oplysninger.

Saa spurgte det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgekreds (K. M. Klausen) mig, om jeg agtede at gribe ind i Striden mellem Søfyrboderne og Det forenede Dampskibsselskab under den Strejke, der saa ud til at være under Opsejling, gribe ind paa den bestemte Maade, at jeg skulde gøre Skridt til at inddrage de Subventioner, som Det forenede Dampskibsselskab faar fra Statens Side. Herom kan jeg kun sige, at jeg henholder mig til de Udtalelser, min ærede Kollega, Landbrugsministeren, fremsatte angaaende dette Forhold, og at jeg ikke tror at ville kunne tjene Sagen ved at gribe ind med en Trusel om Inddragen af Subventionerne. Tværtimod, det vilde ganske sikkert gøre Sagen værre. Skal denne Sag forløbe paa den for alle Parter bedste Maade, kan det efter min Mening kun ske gennem Forhandling, en saa vidt muligt rolig Forhandling mellem begge Parter. En Indskriden ude fra med Trusler mod den ene eller den anden af Parterne vilde sikkert ikke bidrage til at jævne Striden, men tværtimod maaske til at forværre den og forhindre en Overenskomst. Det ærede Medlem fremhævede, hvor store Summer vi udgive i Subvention